

מסכת פסחים

פרק ט

א. מי שהיה טמא או בדרכ רחוקה ולא עשה את הראשון, יעשה את השני. שוג או נאנס ולא עשה את הראשון, יעשה את השני. אם כן, למה נאמר טמא או שהיה בדרכ רחוקה, שאלו פטורין מהכרתת, ואלו חיבור בהכרתת:

ב. איזו היא דרך רחוקה, מן המודיעים ולחוץ, וכמדתה לכל רית, דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר, מאסkeptה העזרה ולחוץ. אמר רבי יוסי, לפיכך נקוד על ה', לומר, לא מפני שרחוקה וڌאי, אלא מאסkeptה העזרה ולחוץ:

ג. מה בין פסח ראשון לשני, הראשון אסור בכל יראה ובכל ימץא, והשני, מצה וחמצן עמו בבית. הראשון טוען הלל באכילתו, והשני אינו טוען הלל באכילתו. זה וזה טוען הלל בעשיותו, ונאכלין צלי על מצות ומרורים, ודוחין את השבת:

ד. הַפֵּסֶח שָׁבָא בְּטָמֵא, לֹא יָאַכְלֹו מִפְנֵי זְבִין וְזָבֹת נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת.
וְאִם אָכְלֹו, פְּטוּרִים מִכְרָת. רַبִּי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר אֶפְעַל בִּיאָת מַקְדֵּשׁ:

ה. מַה בֵּין פֵּסֶח מִצְרָיִם לְפֵסֶח דָּרוֹת, פֵּסֶח מִצְרָיִם מַקְהָו מִבְּעָשָׂו,
וְטֻעוֹן הַזֹּאָה בְּאֲגַדָּת אֶזֶׁב עַל הַמְּשֻׁקּוֹף וְעַל שְׁתִּי מִזּוֹזֹת, וְנִאֲכַל
בְּחַפּוֹזָן בְּלִילָה אֶחָד, וְפֵסֶח דָּרוֹת נֹהָג כָּל שְׁבָעָה:

ו. אָמַר רַבִּי יְהוֹשָׁעַ, שְׁמַעְתִּי שְׁתִּמְוֹרָת הַפֵּסֶח קָרְבָּה, וְתִּמְוֹרָת
הַפֵּסֶח אַיִּנה קָרְבָּה, וְאֵין לֵי לְפִירְשׁ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָּא, אָנִי אַפְּרִישׁ.
הַפֵּסֶח שְׁגָמְצָא קָדְם שְׁחִיטָה הַפֵּסֶח, יְרֻעָה עַד שְׁיִסְפָּאָב, וַיַּמְכֵר,
וַיַּקְחַ בְּדָמָיו שְׁלָמִים, וְכֵן תִּמְוֹרָתוֹ. אַחֲר שְׁחִיטָה הַפֵּסֶח, קָרְבָּ
שְׁלָמִים, וְכֵן תִּמְוֹרָתָו:

ז. הַמְּפִרְישׁ גַּדְבָּה לְפֵסֶח או זָכָר בָּנו שְׁתִּי שְׁנִים, יְרֻעָה עַד
שְׁיִסְפָּאָב, וַיַּמְכֵר, וַיַּפְלֹלוּ דָמָיו לְגַדְבָּה. הַמְּפִרְישׁ פֵסֶח וְמַת, לֹא
יַבְיאָנו בָנָנו אַחֲרָיו לְשֵׁם פֵסֶח, אֶלָּא לְשֵׁם שְׁלָמִים:

ח. הַפֵּסֶח שְׁגָתְעָרֶב בְּזָבְחִים, כֹּל יְרֻעָה עַד שְׁיִסְפָּאָבוֹ, וַיַּמְכֵרוּ
וַיַּבְיאָו בְּדָמֵי הַיּוֹתָר שְׁבָהָן מִפְנֵי זֶה, וּבְדָמֵי הַיּוֹתָר שְׁבָהָן מִפְנֵי זֶה,
וַיַּפְסִיד הַמּוֹתָר מִפְנֵי זֶה. גַּתְעָרֶב בְּכָכֹרוֹת, רַבִּי שְׁמַעְון אָוֹמֵר, אִם
חַבּוּרָה כְּהָנִים, יָאַכְלָו:

ט. חבירה שאבד פסחה, ואמרה לאחד, צא ובקש ונחט עליינו, והלך ומצא ונחט, והם לקחו ונחטו, אם שלו בשחט ראשון, הוא אוכל משלו, והם אוכלים עמו משלו, ואם שלהו בשחט ראשון, הם אוכליין משלהו, והוא אוכל משלו. ואם איןנו ידוע איזה מהם בשחט ראשון, או בשחטו שנייה כאחד, הוא אוכל משלו, והם אינם אוכלים עמו, ושלהו יצא לבית השירפה, ופטורין מלעשות פסח שני. אמר לו, אם אחרתי, צאו ונחטו עלי. הלך ומצאו, ונחט, והוא לקחו ונחטו, אם שלהו בשחט ראשון, הן אוכליין משלהו, והוא אוכל עמלהו. ואם שלו בשחט ראשון, היא אוכל משלו, והן אוכליין משלהו. ואם איןנו ידוע איזה מהם בשחט ראשון, או בשחטו שנייהם כאחד, הן אוכליין משלהו, והוא אין אוכל עמלהו, ושלו יצא לבית השירפה, ופטור מלעשות פסח שני. אמר לו ואמרו לו, אוכליין כלם מן הראשון. ואם אין ידוע איזה מהם בשחט ראשון, שנייהם יוצאים לבית השירפה. לא אמר לו ולא אמרו לו, אין אחוראין זה לך:

י. שפי חבירות שנתקערבו פסחים, אלו מושכין לך אחד ואלו מושכין לך אחד, אחד מיאל באה לו אצל אלו, ואחד מיאל בא לו אצל אלו, וכך הם אומרים, אם שלנו הוא הפסח הזה, יקנינו משוכות משלך ונמנית על שלנו, ואם שלך הוא הפסח הזה, יקנינו משוכות משלנו ונמנינו על שלך. וכן חמיש חבירות של חמישה

חִמְשָׁה, וַיְשַׁל עֲשֶׂרֶת עִשְׂרֵה, מַזְשִׁכִּין לְהֵן אַחֲד מִכָּל חַבּוֹרָה וְחַבּוֹרָה,
וְכֵן הֵם אֹמְרִים:

יא. שְׁנַיִם שְׁגַתְעַרְבּוּ פֶּסְחֵיכֶם, זֶה מַזְשִׁיךְ לֹא אַחֲד, וְזֶה מַזְשִׁיךְ לֹא
אַחֲד, זֶה מִמְנָה עַמּוֹ אַחֲד מִן הַשּׂוֹק, וְזֶה מִמְנָה עַמּוֹ אַחֲד מִן הַשּׂוֹק,
זֶה בָּא אַצְלֵה, וְזֶה בָּא אַצְלֵה, וְכֵה הֵם אֹמְרִים, אִם שְׁלֵי הוּא
פֶּסְחָה זֶה, יְדֵיכֶם מִשְׁוּכוֹת מִשְׁלָךְ וְגַמְגִית עַל שְׁלֵי. וְאִם שְׁלָךְ הוּא פֶּסְחָה
זֶה, יְדֵיכֶם מִשְׁוּכוֹת מִשְׁלֵי וְגַמְגִית עַל שְׁלָךְ: